

Компенсowanie ryzyka (hedging naturalny) – jest metodą pozwalającą na dopasowanie zobowiązań i należności, żeby zysk ze zmiany kursu walutowego pokrywał stratę z niekorzystnej zmiany ceny na walutę obcą. Polega to na tym, iż wpływy z kontraktów w EUR, będą finansowały wydatki w EUR. W taki sposób naturalny ograniczane będzie ryzyko kursowe.

Nie mogą stosować tej metody przedsiębiorstwa prowadzące zarówno wyłącznie działalność eksportową, jak i wyłącznie importową. Taka jednokierunkowość przepływów pieniężnych w walucie obcej jest ograniczeniem dla systemu zarządzania ryzykiem walutowym.

Treść matchingu (zgranie transakcji lub dopasowanie) polega na tym, że oprócz dopasowania wielkości zobowiązań i należności odbywa się podporządkowanie terminów ich spłaty / wpływu. Polega on na wiązaniu wpływów i płatności wyrażonych w tej samej walucie obcej w taki sposób, aby były one zbliżone pod względem wartości i czasu występowania.

Stosowanie w praktyce kompensowania i dopasowania ryzyka walutowego ogranicza występowanie długich i krótkich pozycji walutowych. Poprzez to są wyeliminowane dwukierunkowe transakcje wymiany walut i związane z nimi prowizje w instytucjach finansowych. Jednak metody takie powinny być wykorzystywane razem z innymi metodami zarządzania ryzykiem walutowego występującego w działalności gospodarczej przedsiębiorstw.

Oprócz tego trudności też występują, gdy oczekiwane wpływy walutowe są nierealizowane lub realizowane z opóźnieniem. W takiej sytuacji podmiot gospodarczy narażony na ryzyko walutowe i nie może uregulować płatności w ustalonych i dopasowanych terminach.

Podsumowując możemy zrobić wniosek, że wewnętrzne metody zarządzania ryzykiem walutowym są efektywne w stosowaniu do małych i średnich poziomów ryzyka zmiany kursu walutowego. Wewnętrzne metody zabezpieczania się przed ryzykiem walutowym stosują w większym stopniu małe i średnie przedsiębiorstwa, ponieważ one mają ograniczenia w zakresie finansowania działań związanych z wykorzystaniem metod zewnętrznych. Duże podmioty gospodarcze częściej ubiegają o dofinansowanie działalności związanej z zarządzaniem ryzykiem walutowym, gdyż i stopień wpływu na ostateczny wynik ekonomiczny transakcji zagranicznych jest wyższy w porównaniu z małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

ФИНАНСОВЫЕ ПОТОКИ В УСЛОВИЯХ ЭКОНОМИЧЕСКОГО КРИЗИСА

Т.В. Кучинка, аспирант

Мукачевский государственный университет

Рассматривая финансовое обеспечение на общегосударственном уровне, в теории и практике управления применяются различные понятия: инвестиции, финансовые ресурсы, капитал, денежные потоки. Однако природу финансового обеспечения лучше всего отражает понятие «финансовые потоки».

Изучению данного понятия посвящены исследования многих отечественных и зарубежных ученых, однако не существует единого подхода к определению понятия «финансовый поток». Существующие научные подходы различаются по объектам и уровням формирования финансовых потоков. В качестве объекта управления на уровне предприятия, финансовые потоки рассматривают И.А. Бланк, А.В. Бабенко, М.М. Бердар, О.В. Майборода, Э.А. Уткин [1-5], финансовые потоки на уровне региона – А. Черевко [6], аспекты детенизации финансовых потоков рассматривает А.Н. Иваницкая [7], проблемы оттока финансовых ресурсов из Украины исследует В.К. Антошкин [8].

Финансовые потоки государства представляют собой круговорот товаров и услуг, доходов, финансовых и нефинансовых активов и задолженности в разрезе, как национальной экономики, так и отдельных регионов. С экономической точки зрения они отражают потоки движения продуктов и их финансовых эквивалентов между экономическими агентами в процессе осуществления ими различных экономических операций. Со статистической точки зрения они являются единственной развернутой системой, которая включает: 1) сводные национальные счета; 2) счета доходов и расходов экономических агентов (секторов); 3) финансовые счета.

Итак, по нашему мнению финансовые потоки – это многоаспектное понятие, которое характеризует движение финансовых ресурсов и систему экономических отношений, которые сопровождают их формирование, движение и использование. Но нельзя забывать о том факте, что финансовые потоки связаны на всех уровнях хозяйствования с формированием финансовых ресурсов, денежных доходов и накоплений различных экономических субъектов.

Для определения схемы формирования финансовых потоков нужно разделить понятия входящих и исходящих потоков. Входящие потоки государства – это реальный финансовый поток платежей в бюджет, состоящий из доходов и поступлений. Исходящие потоки государства – реальный финансовый поток платежей из бюджета, которые состоят из расходов и отчислений.

Внутренние финансовые потоки государства ограничены рамками бюджетной системы. Они связаны с движением регулирующих налогов, дотаций, субсидий и субвенций, бюджетных ссуд внутри бюджетной системы, из Государственного бюджета в другие звенья бюджетной системы, а также с изъятием средств в пользу государственного бюджета.

Внешние финансовые потоки государства: денежные переводы мигрантов, инвестиции в страну, инвестиции из страны, внешние заимствования, обслуживание внешнего долга, финансовая помощь международных организаций, трансферты за границу в виде взносов в международные организации, доходы от владения иностранными активами, выплата доходов от владения активами в Украине нерезидентам.

Финансовые потоки характеризуются пространственным течением, требуют соответствующего управленческого обслуживания, причем количественные характеристики финансового потока будут зависеть от его типа – входящий или исходящий поток.

Регулирование движения финансовых потоков в условиях экономического кризиса определяется целью регулирования – своевременное и полное обеспечение процессов социально-экономического развития государства и его регионов. Тактические задачи управления финансовыми потоками должны быть направлены на увеличение входящих финансовых потоков, обеспечение эффективного использования путем оптимизации их распределения, снижение затрат, связанных с генерацией и распределением финансовых потоков.

Перечень ссылок:

1. Бланк И. А. *Финансовый менеджмент* / И. А. Бланк. – М. : Эльга, Ника-Центр, 2004. – 656 с.
2. Бердар М. М. *Системный подход к определению основных элементов управления финансовыми потоками предприятия [Электронный ресурс]* / М. М. Бердар. – Режим доступа : http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/ttpe/2009_20/Zb20_20.pdf.
3. Бабенко А. В. *Система управления финансовыми потоками промышленного предприятия : автореф. дис. канд. экон. наук* / А. В. Бабенко ; Национальная академия наук Украины. Институт экономики промышленности. – Донецк, 2006. – 20 с.
4. Майборода О. В. *Управление финансовыми потоками предприятия : дис. канд. эк. наук. 08.10.01* / О. В. Майборода. – Сумы, 2006. – 22 с.
5. Уткин Э. А. *Финансовый менеджмент : [учебник для вузов]* / Э. А. Уткин ; Финансовая академия при Правительстве РФ. – М. : Зерцало, 1998. – 324 с.
6. Черевко В. А. *Методология формирования и управления финансовыми потоками региона : дис. канд. экон. наук. 08.10.01* / В. А. Черевко. – Сумы, 2006. – 22 с.
7. Иваницкая А. Н. *Основы государственного регулирования детенизации финансовых потоков в Украину* / А. Н. Иваницкая // *Стратегия развития Украины. Экономика, социология, право.* – Вып. 3. – Киев, 2014.
8. Антошкин В. К. *Комплексная оценка оттока финансовых ресурсов за пределы Украины* / В. К. Антошкин // *Экономика и регион.* – 2009. – № 4 (23). – С. 203-208.

ПОДАТКОВІ СИСТЕМИ КРАЇН ЄС

С.С. Малець, аспірант
Мукачівський державний університет

Проблеми та особливості функціонування податкових систем країн Європейського Союзу та України є актуальною темою, свідченням чого виступає широке охоплення проблеми у наукових дослідженнях вітчизняних і зарубіжних представників, таких як П.В. Мельник, А.І. Крисоватий, А.І. Кошук, О.В. Гаврилюк, Т.Л. Томнюк, В.Г. Шем'ятенко, А.С. Захаров. Домінуюча теза досліджень: досвід країн Європейського Союзу повинен бути основою для ефективного вдосконалення роботи вітчизняної податкової системи, оскільки європейська модель податкової системи здатна як забезпечити внутрішні потреби країн-членів ЄС, так і сприяти розвитку повноцінного та якісного міждержавного партнерства [1].

За період існування Європейського Союзу, держави-члени ЄС спромоглися гармонізувати податкове законодавство цих держав, усунути податкові бар'єри та податкову дискримінацію на внутрішньому ринку ЄС, усунути недоброякісну податкову конкуренцію, забезпечити рівність усіх платників та дотримання принципів соціальної справедливості.

Податкова політика України повинна спрямовувати свої пріоритети на зменшення обтяжливості вітчизняної податкової системи, скорочення податків та платежів, вирівнювання диспропо-